

Uit oudergroep Gent, 8 september 2016

Er leven veel gevoelens naar aanleiding van het verhaal van Jordy.

2 redactieleden van **SCHouders** hebben al gereageerd met de vraag om een artikel hierover te schrijven in ons tijdschrift **SCHouders**.

Er werd reeds een volledig tijdschrift besteed aan dit thema. De titel was **18+ ... en dan?** (SCHouders nummer 29 van november 2012)

We hebben in 2008 **een synthesesetext** gemaakt met titel: "Een kind opgeven kan niet? Samen werken naar een plan voor de jongere na 18 jaar." Ook tijdens deze oudergroep vinden we dezelfde bemerkings, adviezen.

Er kwam een vraag van een journaliste:

Hoe kijken ouders over scharniermoment op 18 jaar?

/ "We ervaren dezelfde machteloosheid...":

"hij is nu nog maar 16, maar ik voel dat het bij mij ook zo zal zijn. Als ouder voel ik dat ik nog 2 jaar in die jeugdhulpverlening zal zitten. Als ouder is het al zwaar, wat moet dat dan niet zijn voor die gasten! Ze zijn de hulpverlening op den duur kots beu! Jongeren willen geen hulpverlening meer na 18 jaar. Ze willen met rust gelaten worden."

Een jongere die volwassen is en een nieuw leven wil beginnen. Die wil niet van de ene controle naar de andere controle. Die wil een normaal leven.

Vaak wordt te veel in plaats van jongeren gedaan, en wordt er te weinig naar zelfstandigheid gewerkt. Van jongs af vaardigheden leren om zelfstandig te worden, van 11-12 jaar. Worden de jongeren genoeg begeleid naar zelfstandigheid toe?

Voor vele jongeren zal dat moeilijk zijn om zelfstandig te worden, maar tegelijkertijd zijn ze de hulpverlening kots beu... Iedere jongere heeft recht om te leren zelfstandig te worden en daar hulp bij te krijgen.

Jongere is 18, komt uit een beschermde omgeving en weet niet hoe de wereld in elkaar zit. Bijvoorbeeld een jongere die niet weet dat een huisbaas je niet zo maar kan buiten zetten uit een huurhuis. Maar die jongere staat daar dan op straat, zonder zijn rechten te kennen.

Veel vroeger opvangen (ondersteunen), maken dat ze van jongs af iets leren!

Een oplossing zou kunnen zijn: Overgaan naar boerderijen waar ze iets verdienen, waar ze werken, waar ze die dingen leren,... en de jongeren ondertussen thuis laten wonen, maar met meer begeleiding thuis. Dat er werk is, dat er meer thuis begeleiding is, ze iets doen presteren. Je kan die gasten niet (altijd) thuis laten leven...

De relatie met de ouders en de omgeving versterken.

==> Die jongeren willen zijn zoals de rest, zoals de maatschappij is en ze willen op eigen benen staan, maar sommigen kunnen dat gewoon niet!

Het is ook niet altijd gemakkelijk om in het hoofd van de jongere te geraken.

“Er ontstaan problemen op school. Begint klein. We zoeken hulp in de vrijwillige hulp, maar op een bepaald moment is de zoon gaan spijbelen en wou niet meewerken. Dan zijn we onder gedwongen hulp gekomen. Als ouder hebben we dan geen keuze meer. Hij heeft zelf zijn kansen niet genomen. Het is niet een verhaal van foute vrienden, ze kiezen ook zelf die vrienden. Ik verwacht niet dat alles ineens gaat opgelost zijn. Hij zal hopelijk een tijd misschien zonder drugs zitten (Door de plaatsing in een instelling), hoop ik.”

Heel de maatschappij moet hierin bijdragen! Het is de verantwoordelijkheid van heel de maatschappij: Moeten we niet sneller hulpdiensten verwittigen? Iedereen die rondom hem staat zou dat moeten doen als het misgaat.

Er zou best iemand zijn, die met die jongeren blijft contact houden: blijven aanspreken en blijven voorstellen doen, blijven onderhandelen, blijven spreken...

Bijvoorbeeld veel actiever vanuit CAW of OCMW, budgetbegeleiding geven met het doel om contact te houden. En vanuit de jeugdzorg altijd de nazorg over 18j blijven aanbieden, jongeren blijven uitnodigen, al was het voor een potje koffie.

Het bestaat wel, maar nog veel te weinig: de voorziening die blijft contact houden... een jongere zei daarover: “Ik bleef wel in mijn waarde, word gerespecteerd en wacht op een vraag.”

“Hulpverleners doen hun job en krijgen hun loon. Heb ook vertrouwen in mij als ouder!”

Er moet een betere samenwerking zijn tussen jeugdhulp en volwassen hulp.

Ouders, zelfs de omgeving, steeds blijven betrekken, en dus hen een plaats geven ook in de nazorg.